

Arrest

nr. 63 318 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 19 november 1989 en afkomstig van de Shahamyan-wijk in Erevan. U bent de dochter van M.K.(...) (O.V. 6.758.986) en K.K.(...)(O.V. 6.758.986). Net als uw zus K.K.(...)(O.V. 6.758.998) hebt u medische problemen. Uw vader leende 9 jaar geleden voor het eerst geld bij een zekere A.K.(...), daar het gezinsbudget ontoereikend was voor het dragen van alle medische kosten. Na enkele jaren kreeg uw vader moeilijkheden om alle geleende bedragen terug te betalen. In 2010 bereikten de moeilijkheden een hoogtepunt; nadat hij en zijn handlangers uw vader meermaals thuis waren komen opzoeken en hem daarbij bedreigden en tot 2 keer toe sloegen, verplichtte A.K. (...)uw vader om jullie huis te verkopen, zodat alle openstaande schulden konden worden afgelost. De verkoop van de woning leverde in totaal 50.000\$ op; 35.000\$ moest aan A.K.(...) worden afgestaan, de overige 15.000\$ zou later gebruikt worden om de vlucht van uw familie en uzelf te bekostigen. U verhuisde met de rest van uw gezin, naar een huurappartement op

ongeveer 7 kilometer van uw verkochte woning vandaan. Omwille van jullie penibele financiële situatie en het feit dat uw vader oordeelde niet te kunnen rekenen op de bescherming van de Armeense autoriteiten, in casu de politie, besloten jullie om jullie herkomstland te verlaten. Daarbij werd beroep gedaan op een zekere Vardan. Op 27 januari 2011 verliet u, samen met uw familie, Armenië en dit vanaf de luchthaven van Zvartnots. Op 28 januari 2011 vroeg u, gelijktijdig met uw vader, moeder en zus, asiel aan in België.

B. Motivering

U verbindt uw asielmotieven (CGVS, gehoorverslag p.3) aan deze van uw vader en u verklaart daarnaast geen andere, persoonlijke problemen gekend te hebben.

Aangezien u uw asielmotieven verbindt aan deze van uw vader M.K. (...) (O.V. 6.758.986) en aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, alsook een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch op het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing ten aanzien van uw vader M.K. (...) (O.V. 6.758.986) werd genomen, wordt verwezen naar de beslissing van deze laatste:

“(…)

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op de medische problemen van uw dochters. Daarnaast had u problemen met een schuldeiser. Die problemen leidden tot incidenten, waarbij u verklaart niet te hebben kunnen rekenen op de bescherming vanwege de politie (CGVS, gehoorverslag dd.21.03.2011, p.5).

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat er belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen van uzelf en deze van uw echtgenote, K.H. (...) (O.V.6.758.986); ze ondermijnen in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten in het bijzonder.

U verklaart dat u 2 keer werd geslagen voor de ogen van uw kinderen (CGVS, p.7). Uw echtgenote werd gevraagd hoe vaak u in het bijzijn van de kinderen werd geslagen, waarop zij verklaart dat het vaker dan 2 keer is gebeurd (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.6). Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen, als zou u niet vaker dan 2 keer zijn geslagen in het bijzijn van uw kinderen (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.6). De uitleg van uw echtgenote, als zouden er meerdere bedreigingen geweest zijn die verbaal zo heftig waren dat eveneens over “slaan” kan worden gesproken (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.6), is echter niet afdoende. Er werd immers in de vraagstelling duidelijk gesproken over “slaan” en dus over fysieke in plaats van verbale agressie. Bijgevolg kan er besloten worden dat uw verklaring en deze van uw echtgenote, met betrekking tot incidenten die raken aan de kern van uw asielrelaas, tegenstrijdig zijn, waardoor uw geloofwaardigheid reeds wordt ondermijnd.

Er werd u gevraagd wanneer u voor het eerst in het bijzijn van uw vrouw en kinderen werd geslagen, waarop u verklaart (CGVS, p.7) dat het in juni of juli 2010 moet gebeurd zijn. Uw echtgenote echter verklaart (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.5) dat u voor het eerst in 2004 in haar bijzijn en dat van de kinderen werd geslagen. Ook hier werd uw echtgenote met uw verklaring geconfronteerd, waarop zij enkel haar verklaring aan de uwe aanpaste en daarnaast geen afdoende uitleg wist te formuleren (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.5). Gezien het ingrijpend karakter van een incident als het fysiek belagen van u, als gezinshoofd, in het bijzijn van uw gezinsleden, mocht van u verwacht worden dat u dit incident minstens in hetzelfde jaartal zou situeren als uw echtgenote, hetgeen niet het geval is. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

U verklaart (CGVS, p.8) dat u 2 keer beroep hebt gedaan op de politie toen u thuis werd belaagd door uw schuldeisers. Verder verklaart u dat toen de politie de eerste keer bij u thuis aankwam uw belagers reeds weg waren. Uw echtgenote, van haar kant, verklaart echter (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.5) dat uw belagers u nog aan het slaan waren op het ogenblik dat de politie arriveerde in uw woning. Uw echtgenote werd ook met dít opvallend verschil qua onderlinge verklaringen geconfronteerd, waarop zij ook hier haar verklaringen bijstelt en voorts geen afdoende verklaring biedt (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.5). U en uw echtgenote leggen ook op dit belangrijk punt van jullie asielrelaas dusdanig ongelijklopende verklaringen af, zodat uw geloofwaardigheid, en de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen, verder wordt ondergraven. Immers, het door u beschreven incident met A.K.(...) en zijn handlangers ervoer u als dermate bedreigend dat het aanleiding was om voor het eerst

de politie te alarmeren. Er mag dan ook van u en uw echtgenote verwacht worden dat u zich kunt herinneren of uw fysieke belaging al dan niet nog aan de gang was in aanwezigheid van toegesnelde politieagenten.

U verklaart (CGVS, p.10) dat u in uw huurwoning – die u huurde nadat u verplicht was uw eigen woning te verkopen om uw schulden af te lossen – niet meer het bezoek kreeg van A.K.(...)of zijn handlangers. Uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.8) echter verklaarde dat Armen en zijn handlangers wel nog zijn langsgesproken in uw huurwoning. Daarnaast geeft uw echtgenote aan dat de voornoemde handlangers er langskwamen als u thuis was. Wederom werd uw echtgenote geconfronteerd met uw uitspraken, in casu omtrent het bezoek van belagers aan uw huurwoning, maar enkel geeft zij aan (CGVS, gehoorverslag K.K. (...), p.8) geen enkele verklaring te kunnen bieden voor dergelijk aanzienlijk verschil qua verklaringen tussen jullie beiden. Uw geloofwaardigheid, die op basis van eerder vastgestelde tegenstrijdigheden reeds zwaar ondermijnd is, wordt door deze nieuwe vaststelling verder ondergraven, temeer gezien de vraagstelling zich richtte op de periode van uw verblijf in Armenië, voor uw definitieve vlucht uit uw herkomstland en dus dateert van de periode waarin u het laatst in uw herkomstland verbleef.

Bevestiging van de inschatting, dat uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd op basis van de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden, wordt daarnaast gevonden in de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht uit Armenië. Zo weet u niet wat de bestemming was van de vlucht waarmee u Armenië zou verlaten (CGVS, p.3). Evenmin weet u met welke luchtvaartmaatschappij u zou gereisd hebben (CGVS, p.3). U kunt niet zeggen op welke luchthaven u uiteindelijk bent aangekomen en evenmin kunt u enige informatie geven over de paspoortcontrole aldaar (CGVS, p.4). U wist alleen dat u naar een humanitair land zou vertrekken, meer niet (CGVS, p.3). Welnu, het feit dat u noch uw gezinsleden enige informatie kunnen geven over het land van bestemming dat u per vliegtuig zou bereiken en u daarnaast dermate onwetend bent over de eindbestemming van uw vlucht, is niet geloofwaardig. Immers, gezien uw gezinssituatie op financieel en medisch vlak, was uw vlucht uit uw herkomstland een ingrijpende en eenmalige gebeurtenis, waarover u meer informatie had moeten kunnen verstrekken, hetgeen u niet hebt gedaan tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal. Bijgevolg vormen uw verklaringen over essentiële elementen van uw vlucht een bevestiging van uw eerder ondermijnde geloofwaardigheid. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde reisweg is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt. U had immers verklaard dat uw paspoort was ingehouden door Vardan, de smokkelaar die instond voor uw reis naar België.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal afbreuk doen aan de ernst van uw actuele en verklaarde vrees. Zo verklaart u (CGVS, p.10) momenteel over geen enkele concrete aanwijzing te beschikken dat uw vervolgers u nog zouden viseren. Tevens verklaart u (CGVS, p.12) dat u na uw verhuis (in Armenië) geen concrete aanwijzing had dat A.K.(...)nog naar u op zoek was en u zegt dat u in uw huurwoning niet meer werd lastig gevallen door A.K.(...)of zijn handlangers (CGVS, p.11). U hebt uw broer, met wie u nog regelmatig telefonisch contact hebt, niet gevraagd om te informeren of men nog naar u op zoek is (CGVS, p.10) en u maakt geen melding van enige andere poging om navraag te doen over het risico op vervolging. Welnu, niet alleen kunt u niet aannemelijk maken dat u nog gevisieerd zou worden door A.K.(...)(en/of zijn handlangers), maar tevens hebt u nagelaten om informatie trachten te vergaren, die u in staat kan stellen om uw actuele vervolgingsvrees accuraat in te schatten. Bijgevolg doen uw verklaringen afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Uit alle hiervoor gedane vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, of een risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Zo legt u een kopie neer van uw werkboekje en uw militair boekje; de documenten bevatten identiteitsgegevens en daarnaast tonen ze aan dat u officieel gewerkt hebt en dienstplichtig was in uw herkomstland, hetgeen in het kader van deze asielaanvraag niet betwist wordt. Daarnaast legt u een kopie neer van de geboorteakte, een diploma en het werkboekje van uw echtgenote, K.K. (...); de documenten bevatten identiteitsgegevens, die hier evenmin betwist worden en daarnaast bewijst

het werkboekje dat uw echtgenote officieel gewerkt heeft in Armenië. Verder legt u een kopie neer van uw huwelijksakte; het document bewijst enkel de formele band tussen uzelf en uw echtgenote. Ten slotte legt u een kopie voor van het 'pensioenboekje' (geldt ook voor uitkeringen voor mindervaliden) van uw dochter K.K. (...) en een kopie van haar geboorteakte; de documenten bevatten gegevens over de identiteit van uw dochter, die hier niet betwist wordt en daarnaast bewijst het 'pensioenboekje' dat uw dochter K (...), omwille van haar handicap, uitkeringsgerechtigd was in Armenië. De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om alle gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Wat betreft de medische problemen van uw beide dochters ten slotte, die gepaard gingen met hoge kosten, blijkt uit uw verklaringen – en deze van uw gezinsleden – dat ze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1A (2) van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980. Evenmin maakt u aannemelijk dat de medische problemen van uw dochters verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader K.M. (...) Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr.63 320 van 17 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K.M. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...) 2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling en de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij en zijn gezin uit Armenië gevlucht zijn omdat zij problemen had met hun schuldeiser A.K. en de Armeense overheid hen geen bescherming bood. Verzoeker stelt eveneens dat zijn kinderen gehandicapt zijn omwille van slechte medische zorgen in Armenië en dat hij in geval van terugkeer vreest voor hun leven.

Wat de gezondheidsproblemen van zijn kinderen betreft wijst verzoeker het verband met de vluchtelingenconventie niet aan. Het feit dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikte om zijn kinderen te laten verzorgen behoort niet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt de mogelijkheid om op grond van ziekte een machtiging tot verblijf in het Rijk te bekomen.

Verzoeker stelt: "Het feit dat verzoeker geslagen en mishandeld werd door de handlangers van A(...) K(...) en hierbij niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten maakt voor hem dus een gegronde vrees uit in de zin van de Conventie van Genève. De politie in Armenië is corrupt en enkel hooggeplaatsten genieten bescherming. Verzoeker wenste klacht in te dienen bij de politie, maar dit werd hem afgeraden door de politie zelf omdat zijn tegenstander de broer van een parlements lid is. Hetgeen hij meegemaakt heeft en riskeert opnieuw mee te maken, indien hij zou moeten teruggaan, valt onder artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 en meer bepaald onder:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld inclusief seksueel geweld,

inderdaad. verzoeker onderging lichamelijk en geestelijk geweld nu hij geslagen en mishandeld werd door de handlangers van A. K.

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd:

Verzoeker kon niet rekenen op de effectieve bescherming van de nationale autoriteiten, meer bepaald de Armeense politie.

In deze dient men verzoeker trouwens te beschouwen als lid van een bepaalde sociale groep:

c) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd:

Als gehandicapt kind, maar ook als ouder van gehandicapte kinderen, welke een aangeboren kenmerk of kenmerk dat niet gewijzigd kan worden en welke in hun herkomstland als afwijkend worden beschouwd omwille van hun handicap, behoort verzoeker tot een bepaalde sociale groep en wel tot een heel kwetsbare sociale groep; zoals reeds gezegd konden verzoeker en zijn gezin omwille van de corruptie in hun herkomstland niet rekenen op de noodzakelijke medische zorgen."

De Raad stelt vast dat verzoeker stelt dat de politie in Armenië corrupt is en enkel hooggeplaatsten bescherming genieten. Verzoeker wenste klacht in te dienen bij de politie, maar dit werd hem afgeraden door de politie zelf omdat zijn tegenstander de broer van een parlamentslid is.

Deze stelling vindt geen steun in het administratief dossier. Bij het CGVS stelde verzoeker in antwoord op de vraag wie A.K. is: "Dat is de broer van een parlamentslid, geloof ik. Ik weet het niet héél zeker" (gehoorverslag, stuk 4, p. 6). Dat verzoeker wenste klacht in te dienen bij de politie, maar hem dit werd afgeraden door de politie zelf omdat zijn tegenstander de broer van een parlamentslid is heeft verzoeker voorheen niet verklaard. Het betreft louter beweringen die niet overeenstemmen met zijn vorige verklaringen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlicht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt dat hij en zijn gezin omwille van de corruptie in hun herkomstland niet kunnen rekenen op de noodzakelijke medische zorgen. De Raad stelt vast dat de stelling met betrekking tot corruptie geen steun vindt in het administratief dossier. Bij het CGVS stelde verzoeker in antwoord op de vraag of er medische voorzieningen zijn voor zijn dochters in Armenië dat deze er wel zijn maar heel duur. Op de vraag of er een aanwijzing is dat hij voor de behandeling van zijn dochters meer moest betalen dan anderen in Armenië antwoordt verzoeker: "Nee. Het was gewoon een hele dure aangelegenheid." Zijn dochter kreeg ook een uitkering zoals anderen (gehoorverslag, p. 9). Voorheen heeft hij in dit verband geen corruptie vermeld. Het betreft louter beweringen die niet overeenstemmen met zijn vorige verklaringen.

Verzoeker stelt dat de handicap van zijn dochters het gevolg is van slechte medische zorg in Armenië. Het betreft een louter bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het aangehaalde gebrek aan noodzakelijke medische zorgen een verband heeft met een van de gronden bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Artikel 48/3 d) van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen bij strafrechtelijke vervolging en is derhalve niet van toepassing vermits verzoeker niet strafrechtelijke vervolgd wordt.

Artikel 48/3 §3 van de vreemdelingenwet stelt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. Verzoeker maakt het verband tussen de aangehaalde mishandeling door zijn schuldeiser en de aangehaalde sociale groep als gehandicapt kind en ouder van een gehandicapt kind niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond. Verzoekers kunnen derhalve niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (subsidiäre beschermingsstatus) en van het beginsel van goede trouw.

Wat het beginsel van goede trouw betreft meent de Raad zoals verweerder stelt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekers laten na nader te duiden op welke wijze het aangevoerde vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Derhalve wordt dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk aangevoerd.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De subsidiäre beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt,

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het feit dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikte om zijn kinderen te laten verzorgen behoort niet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat subsidiäre beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in

aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt de mogelijkheid om op grond van ziekte een machtiging tot verblijf in het Rijk te bekomen.

Verzoeker stelt dat hij en zijn gezin uit Armenië gevlucht zijn omdat zij problemen had met hun schuldeiser A.K. en omdat de Armeense overheid hen geen bescherming bood.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker 9 jaar geleden geld leende van een privépersoon omdat hij geen geld kon krijgen van een bank en zijn huis als waarborg zou gelden. Na twee jaar kreeg verzoeker terugbetalingsmoeilijkheden en vanaf 2010 werd hij bedreigd (gehoor, p. 9). Omdat hij niet kon terugbetalen werd hij onder bedreiging van handlangers van de schuldeiser verplicht zijn huis te verkopen en 35.000USDollar terug te betalen aan zijn schuldeiser.

Ondervraagd over zijn vrees in geval van terugkeer stelt verzoeker dat hij niet gezocht wordt door de autoriteiten, maar bang is vermoord te worden (gehoor, p. 9). Hij werd bedreigd omwille van het geld (p. 10).

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaard heeft dat hij zijn huis verkocht voor 50.000 US dollar, waarvan hij 35.000 aan zijn schuldeiser moest afgeven en 15.000 bijgehouden heeft voor zijn vlucht. De Raad stelt vast dat hieruit redelijkerwijze afgeleid kan worden dat verzoeker zijn schuld afbetaald heeft en er geen reden is dat zijn schuldeiser hem nog zou bedreigen of mishandelen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de opbrengst van de verkoop verzweeg ten aanzien van A.K.. Hij diende onmiddellijk 35.000 US dollar af te staan en er restte nog een saldo te vereffenen van 5000 US dollar en de interesten. A.K. en zijn handlangers bleven hem lastigvallen en daarom besloot hij het land te verlaten.

Dit overtuigt niet. Tijdens het gehoor stelt verzoeker herhaaldelijk dat hij geen concrete aanwijzing had dat hij gezocht zou worden door zijn schuldeiser of door anderen (p. 10; p. 11).

De Raad meent zoals verweerder stelt: "Over de problemen met de handlangers van K(...) nadat ze waren verhuisd, ontkent verzoeker te hebben beweerd dat ze niet meer langskwamen. Een verschil in de verklaringen van verzoekers zou het gevolg zijn van een communicatieprobleem met betrekking tot de woorden 'dom' en 'doma'. Verzoeker zou bovendien bij deze vraag hebben aangegeven dat hij de problemen met K(...) buiten beschouwing liet.

Verweerder citeert het gehoorverslag: "Hebt u in uw huurwoning nog bezoek gekregen van Armen of zijn handlangers? - Neen. Het was een rustiger locatie. Ik wilde meer rust voor mij en mijn gezin. De huurwoning lag op ongeveer 7 km van mijn vroegere woning.

...

Maar u bent er niet meer lastig gevallen door A(...) of zijn handlangers. Waarom zou u er dan niet gebleven zijn als u het geld had om te blijven huren? Ik laat Armen even buiten beschouwing! Ik kreeg geen bescherming van de politie en het ging vooral om mijn kinderen hun medische toestand."

Verweerder meent dat uit deze citaten blijkt dat verzoeker wel degelijk aangaf dat hij na te zijn verhuisd niet meer lastig werd gevallen door Kocharyan. Immers had verzoeker de gelegenheid om een eventuele vergissing recht te zetten. De dossierbehandelaar wees verzoeker er immers op dat hij had verklaard dat Kocharyan hem niet meer lastig viel. Verzoeker betwiste deze stelling niet. Dat hij op dat ogenblik stelde Kocharyan buiten beschouwing te laten, betekent geenszins dat hij daarmee aangaf dat Kocharyan hem wel degelijk nog lastig viel. Verweerder stelt nog vast dat verzoekers niet uiteenzetten hoe verwarring tussen de woorden 'dom' en 'doma' tot de tegenstrijdigheid in hun verklaringen zou hebben geleid."

De Raad meent ook zoals verweerder stelt dat de bewering van verzoekers in het verzoekschrift dat een vriend hen zou hebben laten weten dat hun problemen nog steeds doorgaan, een blote bewering is die door geen enkel objectief element wordt ondersteund. De bewering heeft bovendien geen enkele weerslag op de opmerking van de bestreden beslissingen dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor nog geen enkele inspanning had gedaan om zich te informeren over de evolutie van zijn problemen in Armenië.

De bestreden beslissing stelt: "Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal afbreuk doen aan de ernst van uw actuele en verklaarde vrees. Zo verklaart u (CGVS, p.10) momenteel over geen enkele concrete aanwijzing te beschikken dat uw vervolgers u nog zouden viseren. Tevens verklaart u (CGVS, p.12) dat u na uw verhuis (in Armenië) geen concrete aanwijzing had dat A.K.(...)nog naar u op zoek was en u zegt dat u in uw huurwoning niet

meer werd lastig gevallen door A.K.(...)of zijn handlangers (CGVS, p.11) . U hebt uw broer, met wie u nog regelmatig telefonisch contact hebt, niet gevraagd om te informeren of men nog naar u op zoek is (CGVS, p.10) en u maakt geen melding van enige andere poging om navraag te doen over het risico op vervolging. Welnu, niet alleen kunt u niet aannemelijk maken dat u nog gevisieerd zou worden door A.K.(...)(en/of zijn handlangers), maar tevens hebt u nagelaten om informatie trachten te vergaren, die u in staat kan stellen om uw actuele vervolgingsvrees accuraat in te schatten. Bijgevolg doen uw verklaringen afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees."

De Raad schaart zich achter dit motief dat niet weerlegd wordt door verzoekers. Derhalve maken verzoekers niet aannemelijk dat verzoeker en zijn gezin een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bepaald in artikel 48/4 §1 en 2 van de vreemdelingenwet en kan hen de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend worden.

Het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de niet geloofwaardige verklaringen inzake de reis naar België is een overtuigend motief.

De bestreden beslissing stelt dat er belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote en dat ze in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door hem beschreven vervolgingsfeiten in het bijzonder ondermijnen. Deze motieven worden niet weerlegd door verzoeker. De Raad schaart zich achter dit motief.

Over de frequentie van het fysiek geweld waarvan verzoeker het slachtoffer werd stellen verzoekers in hun verzoekschriften dat de vraagstelling niet dermate concreet was waardoor eerste verzoekster het moeilijk zou hebben gehad om de vraag te beantwoorden. Bovendien zou zij bij de incidenten druk bezig zijn geweest om haar kinderen uit het tumult te houden.

Verzoekers geven niet aan op welke wijze de vraagstelling niet concreet zou zijn geweest. Tijdens het gehoor werd verzoeker letterlijk gevraagd: "Hoe vaak bent u geslagen voor de ogen van uw kinderen?" (cgvs, verzoeker p. 7). Uit het gehoorverslag van eerste verzoekster blijkt dat haar werd gevraagd: "Hoe vaak is uw man geslagen in het bijzijn van de kinderen ? Hoe vaak? "Een paar" = 2. 2 keer of vaker? " (cgvs, eerste verzoekster, p.6). Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoekster wel degelijk concreet werd gevraagd naar de incidenten waarvan de hele familie getuige was. Het verwijt van verzoekers mist dan ook feitelijke grondslag.

Over het moment waarop verzoeker voor het eerst zou zijn geslagen in het bijzijn van zijn gezin stellen verzoekers dat de betalingsmoeilijkheden begonnen in 2004 maar de problemen hun hoogtepunt kenden in 2010. Eerste verzoekster zou bovendien niet kunnen worden verweten hierover incoherente verklaringen te hebben afgelegd aangezien ze had aangegeven dat ze het zich niet goed kon herinneren.

De bestreden beslissingen stellen terecht dat men van verzoekers kan verwachten dat zij hierover coherente verklaringen afleggen. Verzoekers brengen bovendien geen verklaring aan voor de incoherentie, ze leggen enkel een vage verklaring af die beide beweringen met elkaar zouden moeten verzoenen. Uit deze verklaring blijkt trouwens niet wanneer verzoeker nu voor het eerst zou zijn geslagen in het bijzijn van zijn gezin. Dat eerste verzoekster zich het voorval niet meer zo goed zou herinneren kan niet overtuigen. Zoals de bestreden beslissingen immers terecht stellen kan men redelijkerwijze van eerste verzoekster verwachten dat zij een incident met een dergelijk ingrijpend karakter minstens in hetzelfde jaartal zou kunnen situeren.

Over de interventie van de politie naar aanleiding van de verschillende incidenten stellen verzoekers in hun verzoekschriften dat de handlangers van K. vaak langskwamen en dat tijdens twee van de incidenten de politie werd opgeroepen. De tweede keer zouden de agenten getuige zijn geweest van de feiten maar niet hebben ingegrepen.

De bestreden beslissingen hebben het over de eerste gelegenheid waarbij de politie kwam opdagen naar aanleiding van een incident waarvan de hele familie getuige was. Wat dat incident betreft, stelde eerste verzoekster dat de agenten aankwamen toen verzoeker nog werd geslagen, verzoeker stelde dat zijn belagers toen alweer weg waren. Dat de agenten bij het tweede incident getuige waren en niet ingrepen, verklaart niet waarom verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over het eerste incident.

Bij gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers maken zij deze feiten en de ernst ervan niet aannemelijk. Zij maken niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, meer bepaald doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan bewijs dat verzoekers een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is het bewijs van het gebrek aan bescherming zoals vereist in geval van ernstige schade door niet overheidsactoren op grond van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet relevant. Het in toepassing van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet ingeroepen gebrek aan bescherming van de Armeense politie faalt dan ook naar recht.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers werpen op dat er verschillende fouten in de bestreden beslissingen staan. Verzoekers verwijzen vooreerst naar de argumenten die eerder in hun verzoekschriften werden uiteengezet. Verzoeker betwist ook ooit te hebben gezegd dat hij niet wist dat de reis naar België zou gaan. Dat hij zou hebben gezegd dat men hem vertelde dat het om een humanitair land ging, ontkent hij en stelt een dergelijke woord nooit uit eigen beweging te gebruiken. Verzoekers benadrukken ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds de volledige naam van A. K. te hebben vermeld.

De Raad meent dat dit overtollig motieven zijn.

2.4. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van goede trouw.

2.4.1 Volgens verzoeker werd er geen enkele rekening gehouden met de elementen die in hun voordeel spelen.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

Daarenboven beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

2.4.2 Verzoeker stellen dat hij niet de mogelijkheid had om het verslag van het gehoor na te lezen. Ze menen dat er wel degelijk fouten zijn ingeslopen.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat het verzoekers vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat verzoekers verklaard hebben, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter

niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoekers werkelijk hebben verklaard (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). Verzoekers bewijzen in casu niet het tegendeel. De Commissaris-generaal heeft verder geen enkele verplichting om de asielzoeker de mogelijkheid te bieden om het gehoorverslag na te lezen. Verzoekers hebben ook bij het CGVS op geen enkel moment gevraagd om het gehoorverslag na te lezen zodat het verwijt laattijdig is.

2.4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 10) stelt dat men rekening dient te houden met het feit dat hij ongeschoold is en de vraagstelling onaangepast was, meer bepaald dat de vragen vaak ingewikkeld en onduidelijk overkwamen op verzoeker, stelt de Raad vast dat dit niet concreet toegelicht wordt, niet blijkt uit het gehoorverslag en hier noch door verzoeker noch door zijn advocaat naar aanleiding van het gehoor op gewezen werd.

Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal in deze onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4.4 Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007 nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

2.4.5 Verzoeker verwijst naar het voorgaande en meent dat de Commissaris-generaal de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden terwijl dit in andere dossiers niet gebeurt. Hij acht dan ook het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Aangezien verzoeker er niet in slagen aan te tonen dat de Commissaris-generaal op enige wijze niet tegemoet zou zijn gekomen aan de beginselen van behoorlijk bestuur tonen zij geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers tonen immers niet aan dat het een andere behandeling te beurt zou zijn gevallen dan personen die zich in dezelfde situatie bevinden.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.5. In een vijfde middel roept verzoeker de schending in van artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=NL&Submit=rechercher&numaff=C-465/07>).

Het vijfde middel is niet gegrond.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Hij maakt niet aannemelijk dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen

aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. Voorzitter;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,